



Mag ik een aap worden

(Die Verjüngungskur)

klucht in drie bedrijven

door
Hans Renz

Vertaald en bewerkt in het Nederlands door
Ben ten Velde

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MAG IK EEN AAP WORDEN - DIE VERJÜNGUNGSKUR** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HANS RENZ** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 2012 Kaiser Verlag
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN (5 dames, 4 heren):

Jan Hollander - boer, ca. 50 jaar

Gerda - zijn vrouw, ca. 35 jaar

Netty - zuster van Gerda, ca. 25 jaar

Simon Leegstra - kameraad van Jan

Bas de Lange - verjongde Jan, ca. 25 jaar

Piet Doornbos - kameraad van Jan

Anna - zijn vrouw

Griet Kreeft - buurvrouw

Sien Steensma - dienstmeid, ca. 45 jaar

(De leeftijden zijn suggesties)

DECOR:

Het toneel stelt de huiskamer van de familie Hollander voor en blijft in alle bedrijven gelijk. Er zijn drie deuren: een naar de kamer van Jan en Gerda, een naar de kamer van Netty, een naar de overige vertrekken en naar buiten. Een raam moet open kunnen. Verdere inrichting naar eigen inzicht. Het tweede bedrijf speelt een dag na het eerste, het derde bedrijf een week na het tweede.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek open gaat, zijn Netty en Sien bezig met het wasgoed. Sien strijkt een laken. Netty is met de rest bezig. Als Sien klaar is met het strijken, zegt ze.

SIEN: Help mij eens even met het opvouwen van dit laken, Netty.

NETTY: Goed. *(pakt einde van laken vast)*

SIEN *(heeft het andere eind)*: En nou goed strak trekken. *(trekt zo hard, dat ze Netty met laken en al naar zich toe trekt)* Blijf toch staan waar je staat.

NETTY: Staan blijven? Jij trekt als een halve wilde. Geen wonder, dat ik niet staan kan blijven.

SIEN: Je hebt de aandacht te veel bij de jongens.

NETTY: Zo gaat dat als je jong bent, hè. Daar zul jij vroeger ook wel last van gehad hebben.

SIEN: *(beslist)* Nee!

NETTY: Maak dat de kat wijs.

SIEN: Nee, dat is zo.

NETTY: En waarom jammer jij er dan altijd over, dat de boer niet met jou getrouwd is?

SIEN: Omdat dat een gemene streek van hem was. Toen hij nog maar net weduwnaar was, was het Sien voor en Sien na. En hij was ook vast en zeker met mij getrouwd, als die zuster van jou er niet tussen gekomen was.

NETTY: Die leek hem zeker beter dan jou.

SIEN *(kwaad)*: Die zuster van jou beter dan ik? Ja, de boer naar de mond praten. En met de ogen en het achterwerk draaien. En daar is die sufferd ingetrapt.

NETTY: En ze was een stuk jonger dan jij. Dat vond hij vast en zeker ook mooi.

SIEN: Ja. En nu kun je zien, waar dat toe leidt. Nu vindt ze hem te oud. Maar ja, berouw komt altijd na de zonde. Had hij mij maar moeten nemen. Ik had beter hij hem gepast dan zo'n jonge tortelduif.

NETTY: Pas maar op, dat mijn zuster dat niet hoort.

SIEN: De waarheid mag toch zeker wel gezegd worden *(het opvouwen is klaar. Het laken ligt bij de andere was in de wasmand. Achter hoort men, hoe Gerda tegen Jan te keer gaat)*

NETTY: Jan krijgt de baard er weer af, dunkt mij.

SIEN: Ja, die hoeft zich vandaag niet meer te scheren. *(Jan kwaad van buiten op, pakt de krant, gaat zitten lezen)*

NETTY: Moeilijkheden, zwager?

JAN (*maakt afwerend gebaar*): Och, die zuster van jou; die verrekte makreel. Ik kan nooit wat goed doen in haar ogen.

SIEN (*spottend*): En je weet zeker niet, waarom.

JAN (*kwaad*): Ja zeker wel. Het is altijd hetzelfde deuntje. Maar dat wist ze van te voren toch. Dat ik meer dan 15 jaar ouder ben dan zij. Ik ben geen jonge kerel meer.

SIEN: Het gaat net als met de grootste leverworst. Aan alles komt een keer een einde.

JAN (*kwaad*): Ik doe toch wat ik kan?

SIEN: Daar zal ze wel niet genoeg aan hebben.

NETTY: Hou er nu maar over op; daar wordt het niks anders van.

GERDA (*van buiten op, ziet Jan lezen, naar hem toe*): Wat ben jij aan 't doen?

JAN: De krant lezen. Dat zie je toch? Of lijkt dit op aardbeien plukken?

GERDA (*kwaad*): De krant lezen... de krant lezen... Als ik mijn natuur opvolgde, scheurde ik die krant in duizend snippers.

JAN: Dat wordt dan wel heel moeilijk lezen, denk ik. (*leest verder*)

GERDA (*tegen Netty en Sien*): Wat moet je nou met zo'n kerel?

NETTY: Hem niet zo plagen en hem niet de hele dag achter de broek zitten. (*Jan knikt instemmend*)

GERDA (*tegen Netty*): Wat heb jij daar nu voor verstand van?

SIEN: Je had hem aan mij moeten laten.

GERDA: Achteraf bekeken was dat ook veel beter geweest. Maar wie kon nu van te voren weten dat het zo'n droogkloot is. (*Netty, Sien gaan af. Netty met wasmand, Sien met strijkplank*)

SIEN (*blijft bij Jan staan*): Dit is jouw terechte straf. Omdat je mij hebt laten zitten.

JAN (*kijkt haar aan*): Ik weet niet met wie ik meer gestraft zou zijn.

SIEN (*kwaad af*): Goed!

GERDA (*naar Jan toe*): Heb jij niks beters te doen dan de krant te lezen, Jan Hollander?

JAN (*leest verder*): Ja, Jan Hollander; dat is mijn naam, en zo heet ik ook.

GERDA (*kwaad*): Alles bij jou is hol! (*loopt naar kast, zoekt daar wat*)

JAN (*loopt naar haar toe*): Zeg Gerda, waarom doe jij toch altijd zo akelig tegen mij? Ik doe je toch niks?

GERDA: Ja, dat klopt, jammer genoeg. Dat is het hem juist.

JAN: Ik ben je altijd trouw gebleven.

GERDA (*spottend*): Dat zal je wel veel moeite hebben gekost.

JAN (*kwaad*): Verdorie. Jij begint iedere keer maar weer van voren af aan te melken. Ik ben nu eenmaal op een leeftijd gekomen, dat ik

mijn rust wil hebben.

GERDA: Dat durf jij te zeggen? Jij, met je 50 jaar? Jan Hollander, ik had wat meer van jou verwacht. Ik heb mij verschrikkelijk in jou vergist.

JAN: Ach mens, praat geen onzin.

GERDA: Neem een voorbeeld aan je kameraad Piet Doornbos. Die is bijna net zo oud als jij en verleden jaar heeft zijn vrouw haar vijfde kind gekregen.

JAN (*kwaad*): Daar zal hij wel hulp bij gehad hebben.

GERDA: Moet ik soms ook hulp zoeken?

JAN: Mens, vlieg op. Mijn rust wil ik; en anders niks.

GERDA: Dat is het enige, dat ik van jou hoor. Mijn rust, mijn rust! (*Jan loopt kwaad weg, richting deur naar buiten*) Waar wil je naar toe?

JAN: Naar buiten, Jan Brons wil een paar schapen bij onze ram laten lopen.

GERDA (*spottend*): Uitgerekend wij hebben de beste en felste ram van het hele dorp. Wat zullen de mensen daar een lol over hebben.

JAN: Nou, dan verkopen we hem toch.

GERDA: Die ram blijft. Anders moeten ze nog meer lachen.

JAN: Goed, dan blijft hij.

GERDA (*spottend*): Dan blijft hij, dan blijft hij? (*kwaad*) Heb jij dan helemaal geen eigen wil meer? Ben jij eigenlijk wel een man?

JAN: Dat denk ik wel. In mijn geboorteakte staat tenminste, dat ik van het mannelijk geslacht ben.

GERDA: Maar goed dat je dat zwart op wit hebt. Anders gelooft geen mens je. (*af naar haar kamer. Jan gaat weer zitten krant lezen*)

SIEN (*op om strijkijzer op te halen, ziet Jan*): Heb je het overleefd? (*Jan kwaad, bromt wat*) Je was met mij heel wat beter af geweest.

JAN: Ach mens, zeur niet.

SIEN: Ja, nu zeur ik. Maar toen je eerste vrouw pas overleden was, toen was ik goed genoeg.

JAN: Dat was toen; toen was alles anders.

SIEN: In plaats daar van heb je nu een tweede vrouw gekregen die helemaal niet bij je past.

JAN: Scheer je weg, met je domme gezwets!

SIEN: Dat is nou de dank, die ik krijg voor alle opofferingen hier in dit huis. Maar goed, ik ga wel. Maar dit wil ik je nog zeggen, Jan Hollander.

JAN: En dat is?

SIEN: Als jij mij had genomen, zou je nu in het paradijs zitten; nou zit je in de hel.

JAN: Dan zit ik er in ieder geval warm bij. (*Sien af naar buiten met*

strijkijzer. Jan leest de krant)

PIET (*op met paar damesschoenen*): Dag Jan. Staat er nog wat in de krant?

JAN (*chagrijnig*): Hij staat vol.

PIET: Ik kom even de schoenen van je vrouw terug brengen. Is ze er niet?

JAN: Jawel, daar. (*wijst naar deur van haar kamer, deur gaat open. Gerda op, ziet Piet*)

PIET: Ik kom je schoenen terug brengen. Ik heb er nieuwe hakken onder gezet.

GERDA (*pakt schoenen aan, sarcastisch*): Ik dacht, dat je gekomen was om die vijfhonderd euro terug te brengen, die jij laatst van ons hebt geleend.

PIET: Vijfhonderd euro terug brengen? Bij zulk mooi weer als het vandaag is? Nee, Gerda. Daar vergis jij je lelijk in. Maar ik wil nog wel even veertien euro beuren voor de hakken.

GERDA: Dat betaalt mijn man wel. (*loopt naar deur van haar kamer, draait zich daar om*) Een ding hoop ik nog wel, Piet Doornbos.

PIET: En dat is?

GERDA: Dat het weer binnenkort om slaat. Dan krijgen wij onze vijfhonderd euro tenminste weer. (*met schoenen af*)

PIET (*kijkt haar na*): Jonge, jonge. Wat een vrolijke vrouw.

JAN: Vertel mij wat nieuws.

PIET: Heb jij dan moeilijkheden met haar?

JAN (*zucht*): Hou mij er over op. Met mijn 50 jaar kan ik haar niet meer bijsloffen.

PIET: 50 jaar. Dat is toch nog niet oud?

JAN: Eigenlijk niet. Maar het zit zo, Piet. Ik ben niet te oud. Zij is te jong.

PIET: Haha. Waait de wind uit die hoek. (*lacht*) Ja kerel, jij hebt in je jeugd al je kruit zo ongeveer verschoten. Noem maar op. Jantje, Alie, Liesbeth, Annabel, Geertje, Tiny. En nog een heel regiment anderen.

JAN: Ja. Toen dacht ik: Wat ik nu heb, heb ik. Wat later komt, zie ik dan wel weer.

PIET: En nu ben je uitgeblust. Nou zie jij er geen gat meer in.

JAN: Zo kun je het wel stellen, ja.

GRIET (*kletsmajoor, met tijdschrift in de hand van buiten op*): Goeden dag. Is Gerda er ook, Jan?

JAN: Jawel. (*wijst*) Daar. Moet je haar hebben?

GRIET: Ja. Ik kom haar de Story even brengen. En dan wil ik graag de Privé weer mee terug.

PIET: En staat er nog wat bijzonders in de Story, Griet?

GRIET: Dat zal ik je vertellen.

PIET: Alleen interessant voor vrouwen zeker.

GRIET: Nee, deze keer toevallig niet. Er staat nu wat in voor mannen.

JAN: Wat dan wel, Griet?

GRIET (*doet interessant*): Er staat wat in over een verjongingskuur.

PIET: Over een verjongingskuur? Hoe gaat dat dan?

GRIET: Het is een nieuwe vinding. Dan wordt iemand, hoe heet dat nou... (*denkt na*) een mormoon ingespoten.

JAN: Een mormoon ingespoten? Heb je dat wel goed gelezen, Griet?

GRIET (*bladert in tijdschrift*): Ach, hoe is het ook al weer. O, kijk hier staat het. Een hormoon ingespoten.

PIET: Wat voor hormoon, Griet?

GRIET: Nou, zoals ik zei. Een hormoon, hè. Een apparaat. (*leest in tijdschrift*) Nee, een preparaat, dat ze maken uit de klieren van een chimpansee. De dokter houdt zitting in Leiden.

JAN: Uit de klieren van een chimpansee?

GRIET: Misschien kan het ook wel van een andere aap. En de man, die met dat spul ingeënt wordt, wordt op slag 20 jaar jonger.

PIET: En eet in het vervolg alleen nog maar bananen en pinda's zeker, hahaha.

GRIET: Nee, nee, zo zit het niet. Maar je moet het zelf maar eens lezen. Dan weet je precies, hoe het gaat. Nu zal ik Gerda eens op zoeken. (*af in Gerda's kamer*)

PIET: Wat zeg je me daar van?

JAN: In die onzin geloof ik helemaal niet.

SIMON (*van buiten op, heeft laatste woorden gehoord*): Waar geloof jij niet in?

PIET: Hé, dag Simon. Griet was hier net met een tijdschrift en daar stond in, dat er een nieuwe verjongingskuur voor mannen is uitgevonden.

JAN: Ik geloof er niks van.

SIMON: Er is meer tussen hemel en aarde, dan wij mensen kunnen bevroeden, hoor ik wel eens.

JAN: Dat kan wel zo zijn. Maar dat iemand door apenklieren 20 jaar jonger kan worden. Nee, dat wil er bij mij niet in.

PIET: En toch zit er in dat verhaal van Griet misschien wel een kern van waarheid. In de vroegere geschiedenis ten tijde van de Romeinen was er eens een zekere Antonius Flavinius. En die is op 96-jarige leeftijd nog getrouwd met een meid van 20 jaar.

JAN: En daardoor is die Antonius Flavinius zeker geen 97 jaar geworden.

PIET: Nee, nee. Die jonge meid heeft nog zeven kinderen gekregen.

SIMON: Van die oude Antonius Flavinius?

PIET: Nee man, van zeven jonge kerels. *(allen lachen)*

JAN: Zeven kinderen. Ik moet er niet aan denken. Al dat lawaai aan de kop.

PIET: Ik heb al genoeg gezeur aan het hoofd van mijn vrouw.

SIMON: Eigen schuld. Had je maar niet moeten trouwen. *(alle drie gaan zitten)*

JAN: Waarom moet mijn vrouw altijd zo vervelend tegen mij doen?

PIET: Bij mij is het net zo; Gisteren heeft mijn vrouw mij nog een bloempot naar mijn hoofd gesmeten.

SIMON *(lacht)*: Jullie hebben het niet getroffen mannen.

JAN: Ik ben verreweg het slechtste af van ons beiden, want mijn vrouw is zo'n 15 jaar jonger dan ik. *(tegen Piet)* En dat is bij jou niet het geval.

PIET: Nee, maar mijn vrouw is zo'n 15 keer kwaaiër. En dat is nog veel erger.

SIMON: Ik snap niet Piet, dat jij dan met haar getrouwd bent.

PIET: Liefde is blind, en doof, en stom, en doofstom. En noem maar op.

JAN: Zal ik ons een borrel inschenken?

SIMON: Dat lijkt mij een goed idee.

PIET: Dat verzet de zinnen nog een beetje *(Jan haalt fles en glazen uit kast, schenkt in. Als ze in de loop van het gesprek de glazen leeg hebben, schenkt Jan weer in)*

SIMON: Ik heb gisteren onverwacht visite gekregen.

JAN: O ja? Wie is er op bezoek?

SIMON: Een zoon van mijn zuster. Die zit zonder werk. En nu komt hij een tijdje vakantie houden bij mij.

PIET: Hoe oud is die jongen?

SIMON: Zo'n 25 jaar denk ik.

PIET *(krijgt idee)*: Houdt hij wel van een grapje?

SIMON: Van een grapje? Hoe kom je daar zo bij?

PIET: Dat verhaal van Griet over die verjongingskuur; dat laat mij niet los. Daar moeten wij wat mee doen.

SIMON: Ja? Hoe dan?

PIET *(tegen Jan)*: Als wij jouw Gerda nou eens wijs kunnen maken, dat het inderdaad mogelijk is, dat een man 20 jaar jonger kan worden door het inenten met bepaalde hormonen van apen. Dan krijg jij misschien een veel mooier leven.

JAN: Hoe wil je dat dan doen?

PIET: Wij zeggen tegen Gerda, dat jij aan zo'n verjongingskuur wilt

mee doen. Wij nemen je mee naar die dokter.

JAN: Hou er maar gauw over op. Of denk jij misschien, dat ik mij met zo'n apenklierhormoon laat inenten. Ja, gekke Gerrit.

PIET: Dat hoeft toch ook niet.

JAN: Nee?

PIET: Nee. Jij gaat natuurlijk niet naar Leiden, maar jij gaat met Simon mee naar huis. En dan komt die neef van Simon als de verjongde Jan Hollander hier naar toe.

JAN: En denk jij, dat Gerda daar in trapt? Die ziet toch meteen dat ik het niet ben.

PIET: Weet zij dan precies, hoe jij er 20 jaar geleden uit zag?

JAN: Dat niet nee, maar... eh

SIMON: Iemand, die 20 jaar jonger wordt, kan er natuurlijk niet uitzien als jij nu. Als mijn neef jouw kleren aantrekt. En jouw andere spullen zoals portemonnee, ring, horloge ook krijgt, dan moet Gerda het toch wel geloven.

PIET: Jouw vrouw denkt toch dat ze veel beter af zou zijn, als jij 20 jaar jonger was

JAN: Ja, dat is zo.

PIET: Nou en daar gaan wij haar van genezen.

JAN: Hoe wil jij dat dan doen?

PIET: Jouw verjongde uitgave moet zo te keer gaan, dat ze God op haar blote knieën smeekt om de terugkeer van de oude Jan Hollander.

JAN (*krabt zich achter de oren*): Ik weet niet of dat een goed idee is; ik weet het niet.

SIMON: Wat weet jij niet?

JAN: Dit gaat vast niet goed. Er zijn dingen van Gerda die een ander nooit kan weten.

SIMON: Dat moet je mijn neef dan wel vertellen.

JAN: Ja, maar...

PIET: Of is er misschien een geheim, dat niemand mag weten?

JAN: Dat is het hem nou net. Gerda heeft namelijk een moedervlek.

PIET en SIMON (*nieuwsgierig, dicht bij Jan*): Waar? (*Jan fluistert het Piet en Simon in het oor*) Ja, dat moet je maar net weten.

SIMON: Dat kun je door de kleren heen niet zien. Maar als Gerda hoort, dat mijn neef Bas dat plekje weet. Dan moet ze het wel geloven.

PIET: Dan is er geen twijfel mogelijk. Dan moet jij het wel zijn.

JAN: Wil je neef dit eigenlijk wel, Simon?

SIMON: Dat denk ik wel. (*maakt beweging van geld tellen*) Je moet natuurlijk wel over de brug komen.

JAN: Als het helpt dan is het mij wel een paar centen waard.
PIET: Het helpt, let maar op mijn woorden.
SIMON: Mijn neef zal het zo bont maken, dat je vrouw zal wensen, dat jij nooit jong was geworden.
JAN: Ik heb ook geen keus. Zoals het nu gaat, kan het ook niet langer.
SIMON: Als jij mij en Bas nou 500 euro geeft.
PIET (*gauw*): En jij een streep zet door die 500 euro, die jij nog van mij tegoed hebt.
SIMON en PIET: Dan helpen wij jou.
JAN: Dat is wel een dure kuur, moet ik zeggen.
PIET: Als jij het er niet voor over hebt...
JAN: Natuurlijk wel, maar nog een ding, hè.
SIMON: Nou?
JAN: Die Bas moet van mijn vrouw afblijven. Mijn plaats als boer hier in nemen, dat is prima, maar verder mag de kuur niet gaan.
SIMON: Dat zit wel goed. Dat doet Bas niet.
PIET: Doen wij het?
JAN: Goed!
SIMON: Dan ga ik nu naar huis en kom straks met Bas hier naar toe. Kunnen wij alles nog even door nemen.
JAN: Hij moet natuurlijk wel weten, hoe hier alles in elkaar steekt.
PIET: Anders schiet hij de ene bok na de andere en dan hebben ze onmiddellijk door dat het iemand anders is.
JAN: Ik zal hier op jullie wachten. Maar wees voorzichtig; de vrouwen mogen hem niet zien.
SIMON: Afgesproken.
PIET: Dan stap ik ook maar weer eens op. Want mijn geliefde Anna zal wel op mij wachten. (*Anna van buiten op, is boos*)
SIMON (*wijst*): Daar is je geliefde Anna al.
ANNA (*ziet Piet*): Zo, zit jij hier.
PIET: Dat wist je toch wel? Ik had toch gezegd, dat ik even een paar schoenen hier naar toe moest brengen.
ANNA: Ja, dat klopt. Maar jij hebt er niet bij gezegd, dat je een halve dag weg zou blijven.
PIET: Toevallig was Simon hier ook. En toen ben ik even blijven plakken.
ANNA (*wijst op glaasjes*): En zuipen.
PIET: Nou ja, Jan trakteerde.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto